

לה:

כל הפסולין פרק שלישי זבחים

מסורת הש"ס

ל' אב ת"י פ"ג מהל' מ
הלכה ד:
ל' ח ג ת"י פ"ג
פסח"מ הלכה ח:

(א) לקמן קד: חטילה ע.
(ב) חוספי פ"ג ה"ה. (ג) לקמן
פד. (ד) לקמן פס: פ"ה.
(ה) (לפיל ס"ג.) (ו) לקמן סה.
(ז) קירושין כד לקמן קטו.
מנחות כ"ה. חולין כ"ג. תמורה
יד. (ח) מלאכי א ח. (ט) לקמן
פד. (י) שו"ך למטה לעיל
ע"א. (כ) שו"ת לקמן פ"ד: פ"ה.
המל:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה וליטעמין וס' משנה שלישית לאו דוקא:

גליון הש"ס

(תשוב' ד"ה אלא וכו' לא דוקא
דוקן שבקין וכו'. ע"י גפירש"י
מנחת דף עט ע"א ד"ה בדוקן
שגפין וכו').

לעזי רש"י

טייל-א. תבלול וכחם בעין
(המכסה את הראייה)

שינויי נוסחאות

א] בה לינה כליל ישת וזית
בחושי: בן ציל עליהם גיי ב.ג.
ג] כסתיי נוסף פטור:
ד] כסתיי ושת אמר פרא:
ה] כסתיי הקדישן את מוטן
והיה ביהמי שחתי
ומוסגר ליה כסתיי, וכן לינה
לקחן פת ע"י, וגם השת
ו] דריו בעולה נקבה וכן
לסכן בעולה, עולה: ו] דריו
פטרט הוויטאר וזית ביהמי
ז] יכה גי תוסף על דו עיל
ח] שאלטור פייש ופר

בד והכליות אבל לא בשר שאין מתפגל
מה אלא דבר המפגל = דכיון דלא חשיב
סיב נמי אכילה לענין איפגול: הוכשרו.
ללו: בטובל יום ובמחוסר כיפורים. אם

נגעו בהן: ^אדמחשבה ליה. פסלה
נמי מחשבה ליה: מאי לאו ליה
בשר. קמי שאלן לן נפסל ויהיה
למחשבה ליה שפסלה בשכר והיה
נמי דהיבא דחשב אבשר עמלו לא
חזק מינה דהא מחשבה דבשר
שדרכו לאכול בני ^א וברייתא לעיל לא
תניא כהניא שוין ארייתא חשב
לאכול פרים לא עשה כלום אפילו
לפסול מיהו הא דייקין מינה דמחשבה
לינה אימורים מפגלת הכשר כרבי
אלעזר: לא לינה אימורים. דקמי ^א
דפסלה האימורים נפסלין בניה קמי
ודכותה פשוט ^א מינה דמחשבה לינה
אימורים מפגלת מחשבות: עד שימיר
אם הכשר. גרסין בתם מעלה ^א דף טו.
ו"ג משיתן דל"כ הוה ליה דבר
שנעשה מצות ואין מועילן ^א אבל עד
שימיר דלכתיא את כהן ^א זורק עבודה
גבוה קרי כהן ^א מקדש ה': ולא
מפגלין. לקמיא מפרש ליה: אמר
שכרלניא כהנים ושער שבזון מיאמר.

אזטרערן לאשמעיען דלא מהינט
מחשבה ברו משום דעור הרשע קרב
עם הרשע משום בכלל הפשע כדמתיא
בהשקט (תולין ד.ס.) מנין לרבות
הרשע שכבר היותו ומהינט ביה מחשבה
הקטורה הכיך מיהא לא מהינט מחשבה
אם הישג להקטיר למחר דלאו דרכו
להקטיר הוא דגבי אש אלו יכיר
תני להו דפ' המזבח (לקמן דף פא:)
והמוראש. של שוק: והאלל. של בהמה.
והעובד ל"ג דהיינו שליל: **ומלב**
המודקש. חלב שכדרי נקדש: הכי
גרסי' לברייתא הכה ובתוספתא
שנייה כולן לא מפגלין ולא מתפגלין
ואין חייבין עליהן משום פגול ונותר
וטמא והמעלה מהן כחוק פסור ה"ג
דירכסא דגמי' מתי' לאו לא מפגלין
הזבח ולא מתפגלין מחמת הזבח לא לא
מפגלין תח הזבח ולא מתפגלין מחמת
עמלן אי הכי הא דקמי סיפא כולן לא
מתפגלין ולא מתפגלין הלא תמי' לא
ולעטעלן אין חייבין עליהן משום פגול
חו' לה' לא אלא אידי דבעי למימני
ונותר וטמא מנה פסול ה"ג אידי דבעי
למימני המעלה מהן כו'. אין חייבין
עליהן משום פגול אם הישג בזבח פגול

אם הוצא אם זרק ע"מ לאלוהו חו להקטיר
 (מחמת) אימורין חו לזנוי ולא (א) תפגלו
 אלו (א) חו לזנוי אין מתפגלין חו משחטבו
 סיגול. פסם פלישת מנה לא שמיח מה (א)
 לרבי אלעזר נמי משמע שניה לא מקשי
 לין: לא סיגול. משמע לא אם עמלן ולא אם
 עמל לא פסקיעשרה: מחמת ובה. מתפגלין
 לא ירדו: וכשרין בעשותם. לכתחלה (א) שאין
 חסר דמפרש (א) בנכרות: דומין. טיילא
 גמור הוא לא נאמרין דומין אלא בבהמה
 ואין תמות חכרות בעופות הואיל (א) וכשרין
 לא חלה עליהן קדושת מזבח בעופות אלא
 הוה נקבה. שחרד ואע"פ שכשרה בעולם אלא
 (א) המעלה חסר בחוק. בנתייחד ללעיל
 ידב דתניא בבהמה המקשה (חולין דף עה.)
 מבשר אימן חייב: ויביי משכחת לה
 דין בחרת (נקמן דף קיב.) המעלה מבשר
 שאן אימא המעלה חסר בחוק פסור הא
 לא מאימורין אימן חייב. לא תימא הא
 וסא חסר קסני. למשמע מבשרין: ואימן
 בעולה קאי: בותיג' רבי יהודה עושב.
 יסוד. או על המזבח שלא כנגד היסוד:
 גמר

מאמר זה נכתב על ידי ד"ר יצחק בן-ציון, מנהל המרכז ללימודי יהדות ויהודה של משרד החינוך, וד"ר יצחק בן-ציון, מנהל המרכז ללימודי יהדות ויהודה של משרד החינוך, וד"ר יצחק בן-ציון, מנהל המרכז ללימודי יהדות ויהודה של משרד החינוך.

אִימורִין עֲלָמָן. יוֹמֶרֶת הִכָּה
בְּדָבָר שֶׁהוּא גּוֹפֵה (שֶׁל) זֶה
אֲכִילָה לַעֲנִין פִּיגוּל לֹא חָזַק
נִמְקָדוּ: לַקְדוֹשׁ פְּסוּלִין הֵלֵךְ

באימורין נתפגלו אימורין עצמן;
יים הנשרפים ושעירים הנשרפים
משהוקדשו נשחטו והוכשרו
כול יום ובמחוסר כיפורים ובלילה
לינת בשר ושי"מ מגו דפסלה
ולא בה מחשבה לא לינת אימורים
כי סיפא כולן = מועלין בהן על
עד שיותך הבשר מכלל דרישא
מדי איריא הא כדאיתא והא
שוא אימורים וסיפא בשר מותר
[רבה] * ואלו שאין מפגלין ואין
עצמר שבראשי כבשים ושעור
והעור והרומב והקיפה והאלל
העצמות והגידין והקרנין והטלפים
השיליא וחלב המוקדשין וברצי
[א] לא מפגלין ולא מתפגלין ואין
הן משום פיגול נותר וטמא
הן בחיין פטור מאי לאו לא
הן ולא מתפגלין מחמת זבח לא
את הזבח ולא מתפגלין מחמת
הזבח וסיפא כולן לא מפגלין
הן לא תו למה לי ולשעמור און

י' אלא אידי דבעי למיתנא נותר
ותני המעלה מהן בחוץ ¹² תנא
אמר אף אנן נמי תנינא השוחט
וחן לא פגל והמולך את התורים
ב המוקדשין וביצי תורים אין חייב
שילא חייבים אלא לאו ש"מ כאן
תם ובעלי מומין ר"ע מכשיר
חנן לא הכשיר ר"ע אלא בדוקדקין
חן הקדישה ¹³ את מזה (בראשית)
ת ¹⁴ נקבה דכמאן דקדם מומה
בחוץ פטור הא מאימנ חייב והיכי
קסבר רבי עקיבא עולת נקבה אם
נרת אם עלתה תרד הא מני אימא
חייב והא מהן קתני ואימנ דומיא
ן פטור הא מאימורי אימנ חייב;
אימורי למחר לא להוציא ¹⁵ לחוץ
נן עז גבי הכבש שלא כנגד היסוד
יתנים למטה למעלה ואת הניתנים

אכל מועד ה' [והי"פ] מאי לאו אין מפגין
אם הישב לאכול מבשר הוצא או להקטיר
ואם מן: מהם עומן. אם זרק ע"מ לאכול
ואם עומן: וליעטעמין אין הייבין ע"מ נקבה
ואם דוקא אלא אגדרה דטמא וטמא נקבה
דכרי אלעזר דשילי וסיליא מתפגלין ולא מפג
הוא מותר מפגל אפקעיטיו [א] מותר מת
[א] לא ירדו בפרק המזבח: כשדרי. אם עלו ש
לא נקטעה בגלגל משום [א] הקטירה נא לא
[א] דאכלן דוקין שבעין לא פסלי בכו ואש"י
[ד"ש] [מנחות דף כה.] תמות חכרות בבהמה
קדשן אם מומן. אבל קדש מומן לא קדש
[מפרש ב"ש] המזבח [א] ומודה ר"ע כעולה
לך מום בעולה גדול מום דל עולה זכר
שקור דלאו גופיה דויבחה הוא ולא חיי להק
ל שילי אף כל מוצא ממזל שילי הא
טעור דלא מתקבל בפנים הוא כדמן גפר
הוא לא תרד מייחב עלה בחון: הכי גפר
הוא: אימא המעלה מאימורין בחון פטור
נלמים או בחטאת עסקין שזאין נקבות:
דומיא דידה [א] דייקין מן הכשר ע"כ [א]
[דף לז.] מפרש טעמא: שלא כנגד ה

הַכֶּסֶם (מִתְרַשֵּׁם): צִמְצִימֵי שְׂמֵרָה בְּהִשְׁמֵרָתוֹ לֹא מֵשִׁי כִּם מִתְחַסֵּה מִשּׁוּם דָּלָה קִרְיָה מִיָּה כִּלְ קוֹדֵם יָלֵךְ בָּהּ. וְעַד יִרְדַּן לְקַחֵם קִרְיָה דָּלָה מִדְּשִׁימָה לֵעֵד כִּכְבָּר (מִתְרַשֵּׁם מִיָּה) וְדָלָה שִׁעֵר דְּשִׁימָה כִּסְרֵי שִׁעֵר מִשּׁוּם וְכִסְרֵי וְעַתָּה

רפס"ה בה ל"נה פס"ה בה מחשבה. נ
נשני לקמן פרק טבול יום (דף
פס"ה ל"נה פס"ה ו"ל משום דלא בעי למפס
טבול יום ל"נה מהו שמועיל בפרס הגשר

יס' דלי לניה מועלת
 יגול לענין דלס פיגל
 גל הכשר לכל הפסות:
 א"י א"י בחי' א"י
 וס' הדין למחר:
 א"י חייבין א"י א"י
 חסות וזה כ' וס'
 וס' קס' דשטת הכ'
 יחוקא] דלשלי וס'יל
 נטר וס' וס' וס'יל
 וס' חייבין עילס' מסוס
 וס' וס' וס' דלעס' וס'
 וס'יל מסוס נטר וס'
 וס' [דס' וס' וס' מסוס
 א"י דוקא] שבעין
 וס' בעי' וס' וס' דוקא
 וס' שר מומין שלין
 דלסר פס' קס'
 ד: דוקא יכ' גס' וס'
 וס' שר מומין
 וס' וס' פס' דוקטוס
 ר פסול שר מסוס
 למחן חס' פס'
 וס' דקדוסין [כ' פס'
 שר וס' כל השר:

וְיָשָׁם מִשּׁוֹם פִּיגוּל הָאֵל תּוֹ לְמַעַן לִמְעַן
לֹא מִפְּגָלִין וְלֹא מִתְּפִלִּין רַבָּא
יֵשׁ לֵאכּוֹל שְׁלִיל אוֹ שְׁלִיא בְּחֵי
יֵהֵם בְּחוּץ לֹא פִיגֵל וְהָרֵי חֲלָלִין
וְיֵהֵם פִּיגֵל וְנֹתֵר וּטְמֵא הָאֵל שְׁלִיל וְ
יֵהֵם כֹּאן מִחֲמַת עֵצִים שׁ"מ: תֵּן
יֵהֵם אִ"ר חֵיִיא כֵּר אַבָּא אִ"ר יֵהֵם
יֵהֵם וּכְשִׁירִים בְּעוֹפּוֹת וְהוּא שְׁקִי
אַבָּא וְמוֹדָה רַבִּי עֲקִיבָא בְּעוֹל
דְּמִי מִתִּיב רַבִּי יִזְרָא הַמַּעֲלָה מִהֵן
הַ בְּעוֹלָת נֶקֶבָה אוֹ אִמְרַת בְּשִׁלְמָא
תִּתְּרֵד הָא מִנִּי ר"ע הִיא אֵלָא אוֹ אִמְ
הֵן בְּחוּץ פְּטוּרָה הָא מֵאִמּוּרֵי אִימֵן
הָא אִימָא הַמַּעֲלָה מֵאִמּוּרֵיהֶן בְּחוּצֵיהֶן
חֲטוּ עַל מַנֵּת לְהִנִּיחַ אֵת דְּמִי אוֹ
הַ פּוֹסֵל יִזְכְּבִים מִכְשֵׁרִין ע"מ לִיחֵי
תִּתְּרֵינִים לְמַעַל לְמַעַל לְמַעַל וְעַתָּה הִנֵּנִי

המעלה מהן בחזק פטור דאין ראוין לפתח
נגס הוצח כשר: ולא מחספלין מחמת הוצח.
כילתו: א. כרת. ומיבנחא דר"א דהבא שילי ומור
לזא לפה י. לאו ראוין דאין מחמת זבח אלה
ושמעינן לדידי אלא על כרחך משנה (א) ^א
עלה מהן בחזק נקבה: אף אגן נמי פנינא.
ליל ושילא חייבין. עליהן משום פגול אלה
ת עמלן לא מחספלין: מן הסה. גבי אס על
שחורו אגן כגון יבא גס נמתי עניה (ויאלת
יד וד (ירקא) כל כנס הטוטס דקור (ששים) ^א
וכר בבקר בכשבים ובעזים (ירקא כג) מיניה ^א
ולה כבהה אס עלו לא ירדו: והוא שקדס ^א
ואין המוצח מקדס פסולין אלא שנראו לא כד
לדעת דמלחן אגן עמלן מומה להקדיש הוא שקדס
ומי בה שילי ומעלה מן משמע מבשרו ^א
כבד וכליות האמורים בשאס מוצא מכל
דליון בשלמים המעלה מבשר בחזק ^א
הא מני רע יא. דקיון דנפשים אס על
מי חייב וכל מן קטני ואימין דומיא דדידי
אלא אימא הא אימורי ^א אימן חייב ונש
בדורייקין מינה הא מלא חייב ע"כ
שאין כאן לא אכילה ולא הקטרה. ובגמרא

יקר וזאת חג המסח וזני כראיאת התם. אבל כתב הרב זה מברר
הוא בא ללמד על הנאכלין ליום אחד שיהיו נאכלין ליום אחד,
ולדורות וזה התמננות חיל ובשר, ומניין לרבות השארת ראשון
למיו. וזה האבריתא הזו, ופירוש הרב בשלמים הבאים מחמת
כפי מי שיהיה דף צו ע"כ שמי לשם כי לשונות בשלמים הם

ל' אב מ"י פ"ב מהל' מטייל
הלכה ד'
ל' ב' מ"י פ"ב מהל'
פסח"מ הלכה ח':

[illegible]

נמי וכולן
את המוקד
לאכול ביצ
ליקוטים

עליהן מש
מחמת הוב
בבעלי מומ
שבוען הו
חייה בר
להקרישה
משבחת ל
עלתה לא
המעלה מ
ירדו אלו
מנתי' ש
רבי יהודה
ליתן א

מחמת חשש
בנע"ז כהן אלוף
בנע"ז כהן אלוף

דכמיז תמים
נעושות לבתם
קדוש דמיס
לבתימה לר

תנו כל וקו
מה יותנה
נקהלה
נקהלה

חילומי אימ
חילומי אימ
חילומי אימ
חילומי אימ

דומיה דידרה
דומיה דידרה
דומיה דידרה
דומיה דידרה

על פי:

שיטה מקובצת

בזמן המלחמה בין לינה וסוללה
מחשבת פי' אם חשב לינה
מחשבתין סל נתי הכנה, ואכל אם
חשב ככזה עמלן לא (סל) (מלחה)
מחשבתה דברי שדרי לאכל בעין
(מחשבת) (מחשבת) כוללת פנים
ומחשבתין לא כלם היה אלא שיה
לענען לינה איזרין קאהר דמחשבתין
מחשבת כלל מחשבת אחי' לא
תורה דלישני ביחשני דקמן בר
דן הו' שיעול למלל הכשר דין
אם, ואכל דשיררתי חסד (דשיר)
ואכל דשירר כוח סל לא לינו

דק צמח (נקמן 77 ק"צ): המענה מצטרף

הוא מציג את המצב הנוכחי של המדינה, ואת
האפשרויות שיש לה. הוא מציג את המצב
הנוכחי של המדינה, ואת האפשרויות
שיש לה. הוא מציג את המצב הנוכחי
של המדינה, ואת האפשרויות שיש לה.

סוד לנה מתקבצו צפנים הוא כדחתן צפן

[illegible]

בא מינו ב"מ הוא דבעני דרבנן לא את מי

[illegible]

עצמו כתב זה בסדר ראה אנכי
והיה זה (ד) אהל מרדכי מרדכי

מאמורי חיי דודקה
דומה על פי